Mizah

Büdçe muvazenesizlikleri :

Kanbur kanbur üstüne!.

Anlayana

İftarlık!

Eski ramazanlarda evvelâ sofraya iftarlık tepsisi gelirdi. Top patlayınca misafirler pastırmadan simide, gül reçelinden zeytine kadar, dilediklerinden nevaleçin olurlardı. Meclisteki bütçe müzakereleri zengin bir iftarlık tepsisine benzediği için, biz de size bir iki nümune sunuyoruz:

ORMAN KÖŞKLERİ

Diyorlar ki:

Halk Partisi milyonlar harcıyarak yabani ormanların ortasında ültra modern köşkler yaptırmıştır. Orman ortasında pırıl pırıl parlıyan bu lüks binalar bom boş duruyor, bu israftır.

Halbuki:

Harcanan paralar sokağa atılmamış, ormana ekilmiştir. Yarın öbür gün, köylüler oralardan geçtikçe onları görüp köşk nasıl olur, öğrenecekler!

BEŞ BİN LİRAYA KOLTUK

Diyorlar ki:

Yaptırılan binalar içinde öyle lükse kaçılmıştır ki, bir koltuk beş bin liraya malolmaktadır. Halk Partisi halkın parasını har vurup harman savurmuştur..

Halbuki:

Öyle binaya hasır iskemle konulmaz ya? Hem koltuk dediğin de öyle olmalı. En az beş bin liraya malolmıyan koltuğa makam denir mi?

İSKELETLER

Diyorlar ki:

Milyonlar harcanarak Ankarada bir Tıp Fakültesi binası yapılmıya başlanmış, fakat iskelet halinde bırakılmıştır.

Halbuki:

Hekimlik nasıl insan iskeletinden başlarsa, Üniversite de Tıp Fakültesi iskeletinden başlar. Hem o iskelet, Ankarayı Opera binasından fazla mı çirkinleştiriyor?

VÂİZİN VÂZI

Vâiz Ömer Bilen demiş ki:

İslâm fıkhı herşeyi düşünmüştür. Gâvurlardan kanun tercüme edip medenî kanun diye almak bize yakışmaz. Defedelim bunu, müslümanca kanun yapalım.

Halbuki:

Hazret bu vâzı verirken sancağ-ı şerif veya sakal-ı şerif çıkardı mı, bilemem. Amma herhalde başında sarık ve kavuk olmalıydı. İstediği medenî kanunun esası dörde kadar evlenme izni ise onu da söylesin!

ECNEBİ KARİKATÜRLERİ

— Hayır sevgilim, aşkımızın saflığını ebediyen muhafaza etmeliyiz!

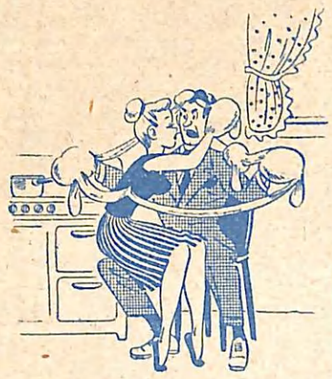

— Sana elinin hamurile erkek işine karışma demedim mi?

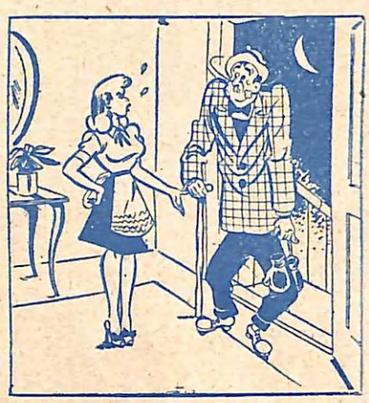

— Yine şampiyon olamadın ha? Seni sünepe miskin seni!

İkili bahis

— Babam kazanırsa çikolatayı alacaksın, unutma!

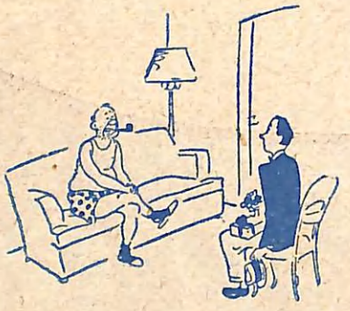

— Nişanlını göremezsin oğlum, pantalon modasına kapılarak sokağa çıktı!

— Dur biraz şekerim, adamcağız fenalık geçiriyor!

Mizicik Hikâye

Hürriyet!

Büyük Millet Meclisi, İçişleri Bakanlığı bütçesini müzakere ediyordu. Herkes yorulmuş, bitmişti: Açlık, uykusuzluk, baş ağrısı bahaneydi. Arkadaşları, Erzurum Milletvekili Emrullah Nutku'yu zorla konuşmıya teşvik ediyorlardı. Çünkü hazret söz alınca en az bir buçuk saat konuşur, sayesinde bütün Milletvekilleri salondan çıkarak koridorlarda biraz istirahat etmek veya kulis politikası yapmak fırsatını bulurlardı.

O sırada bir kaynaşma oldu. Halk Partisi Milletvekillerinden birisi kürsüdeydi. Baskıdan, huzursuzluktan, korkudan bahsediyordu. Bir ses:

— Kendini hâlâ C.H.P. hükûmetleri devrinde mi zannediyorsun? Uyan bayım!

Diye bağırdı. Bu feryat, Demokratların alâkalarını uyandırdı. Hatip:

— Maalesef, hürriyetin ve demokrasinin hâmisi geçinen yeni iktidar, memlekette hürriyeti ortadan kaldırmıştır!

Diye bağırıyordu. Birdenbire sıra kapakları vurulmıya, tehditler yükselmiye başladı:

— Memlekette hürriyet vardır!

— Hem de mükemmel bir hürriyet vardır.

— Olmasa sen oradan konuşamazdın!

— Hürriyet yok ne demek? Ne cesaretle bunu iddia ediyorsun?

— Susturun şunu..

— Şuna hürriyeti gösterelim, nasıl olurmuş!..

Kaynaşma gitgide arttı. O hale geldi ki hatibi âdeta zorla kürsüden indirdiler. Biri koluna yapışmış:

— Sözünü geri al, tarziye ver, hürriyet vardır! diye üstüne yürüyordu. Bu sırada Halide Edip Adıvar. uyandı:

— Ne olmuş? diye sordu.

— Hürriyeti kaybettik diyorlar!

Halide Edip üzüldü ve sordu:

— Ziya Gökalp'ın kızını mı? Felsefe şubesinden mezundu. Vah zavalı! Acaba neden ölmüş?

Cilt 10, Sayı: 243 FİYATI 25 KURUŞ 2 Mart 1951

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.
Posta kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi
Vilâyet Hanı. No. 10
Telefon : 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI ★

Adam Avı

MÜZMİN C.H.P. kodamanlarından bir ahbaba rastladım. D.P. nin fedakâr evlâtlarından biri olduğu halde nasip almamış bir dosttan bahsetti:

— Ben onu akıllı bir adam zannederdim. Meğer hâlâ D.P. de değil mi imiş? Onca fedakârlık yapsın, cansiparane çalışsın, çabalasın da en ufak bir mevki bile vermesinler kendisine... Hâlâ o Partide kalması akıl kârı değil vallahi!..

Düşündüm. Adamın hakkı vardı.

İşin tuhafı, D.P. de tanıdığım ne kadar çalışkan adam varsa hiçbiri post sahibi olamamışlardı ve eskisi gibi kemali hamiyetle çalışmakta devam ediyorlardı. Ne akıl, ne akıl!

Halbuki bunların hepsi daha ilk tevziatta müstesna birer koltuğa oturtulmalı değil miydiler? C.H.P. artıkları sandalyalarından atılınca mevkiler bunlara taksim edilmemeli miydi? Bu ne biçim particilikti? Bir parti, kendi uğruna uğraşanları mükâfatlandırmamalı mıydı?

C.H.P. olsaydı... Ah, C.H.P. olsaydı neler ve kimler yüksek ve yaldızlı koltuklara konarlardı Yarabbi!

Şu D.P. mensupları hakikaten akıldan nasibedar değiller. Yapacakları ilk iş derhal Partiden çekilmek ve C.H.P. nin eşiğine yüz sürmekti. C.H.P., muhal bile olsa, istikbalde iktidara geçerse onları doyurmanın kolayını nasıl olsa bulur.

Eskiden Galata sokaklarından geçen delikanlıların, oradaki evlerden yarı ev kıyafetile fırlıyan fistolu entariler giymiş, maşlahı sıyrılmış hanımlar feslerini kaparlar ve onları yollarından alıkoyarlardı. Şimdi fes filân kalmadı amma, adam avlamanın usulü hep ayni... Muhalefet, kapısı önünden insan geçirtmiyor; ne yapıp yaparak aklını çelmiye uğraşıyor. Hem ne makul delillerle...

Aman Allahım, bir külüstür aklımız var, o da sana emanet!

— MİZAHÇI —

KOMŞUNUN MALI

Demokrat Partili Milletvekillerinin Mecliste hâlâ Halk Partisini tenkidle vakit geçirdiklerinden bahsediliyordu. C.H.P. li biri:

— Atarlar senk-i tarizi diraht-i meyvedar üzre... dedi.

Yine C.H.P. lilerden Emin Erişirgil:

— Anlaşıldı, diye ilâve etti. Demek oluyor ki Demokratlar kendileri meyva yetiştiremiyeceklerini anladılar.

KIRTASİYE

Haydarpaşa gişesinde:

— İstihbarat dairesi nerede?

— İstihbarat dairesine sorun!

Kaplan — İmdaaat... Beni yiyor!

HER HAFTA BİR TANESİ:

Yedi Verenler!

Babıâli yokuşunda, ellerde değil, ağaçlarda birçok gazeteler görüyoruz. Eskiden rengi olmıyan bu gazetelerin şimdi karnaval alayı gibi her sayfası alaca bulaca renklerle donanmış...

— Acaba bayram mı var, yoksa alay mı? diye sordum.

Alay varmış, Demokratlarla alay ediyorlarmış.. Oh olsun, demokrasiyi ilân ederler mi?! İşte bizim yokuşun besisiz kalmış kütükleri bile anasına babasına pay veren çiçeklerile süslendi:

Hey gidi Babıâli hey.. Meşrutiyettenberi nice alaylar gördün!

İstanbulda neler olacak ?

İstanbul Valiliğinden:

Şehir Meclisinde Belediye bütçesinin konuşulması münasebetile İstanbulda bu sene yapılacak işleri kısaca hemşerilerime bildirmeyi vazife sayarım.

1 — Bu yıl İstanbulda çocuk bakımevleri kurulacaktır. Burada hâlâ siyaset oyunlarına doymamış Burhan Felek gibi koca bebeklere bakılacak, büyütülecektir.

2 — Üsküdarda Burhan Feleğin oturduğu mahalleye on metre rıhtım çekilecektir.

3 — Yine Üsküdarda iskele meydanında bir Felek Sultan türbesi ve çeşmesinin açılış törenini inşallah yapacağız.

4 — Opera binası tamamlanacak ve Burhan Felek idaresinde ortaoyunlarına başlanacaktır.

5 — Bilet karaborsasına mâni olabilmek üzere bu işlerin idaresi Burhan Feleğe ihale olunacaktır. O, vaziyeti idare eder.

6 — İmar faaliyetine hararetle devam olunacak ve Burhan Felek imar olunacaktır.

7 — Burhan Feleğin Burhanı Feleğe, Feleği Burhana tahvil olunarak Felek Burhanla Burhan Felekten hangisinin Burhan ve hangisinin Felek olduğu tesbit edildikten sonra biri Vali öbürü Belediye Reisi seçilecektir.

Keyfiyetin muteber gazetenizle tavzini dilerim.

Burhanın halefi ve Feleğin selefi

Prof. Dr. Fahrettin Kerim GÖKAY

ESKİ KOLEJ GENEL DİREKTÖRLÜĞÜNDEN:

Kolejimizde beş öğretmenlik münhaldir. Taliplerin tarihsiz birer istifa yazarak direktörlüğümüze başvurmaları.

NOT: Talebenin notunu kırmak cesaretini gösteren her öğretmenin peşinen imzaladığı istifa hemen tarih atılarak muameleye konulacağından isteklilerin evvelden düşünüp taşınmaları tavsiye olunur.

Açık Teşekkür

Matbaamda çıkan yangın dolayısile bu çok ciddî teşekkürümün sayın mecmuanızda neşrini rica ederim.

1 — Yangından dolayı uğradığım zararları gidermek maksadile bir yardım defteri açmak lûtfunda bulunan dostlarıma evvelen;

2 — Beni evimde ve matbaada arayarak bizzat başsağlığı dileyenlere saniyen;

3 —Telgraf, mektup, telefon ve ağızdan haber ulaştırarak teessürümü paylaşanlara salisen;

4 — Hâdiseden bahsetmek suretile bedava reklâmımı yapan gazetelere rabian;

5 — Meselenin ne olduğunu bilmediği halde sırf kulağına çalındığı için hatırımı soranlara hamisen;

6 — Açıkça hiçbir şey söylemiyerek beni görünce müteessir olanlara sadisen;

7 — Sigorta parasını aldığımı bilmediklerinden halime acıyanlara sabian;

8 — Bana tamirattan sonra iş teklif edecek olanlara saminen;

Alenen teşekkürü bir vicdan borcu bilirim.

Halil Lûtfi Dördüncü
Tan Matbaası Sahibi

Kızgınlık mevsiminde:

Damda bir kara kedi var.

— Kahveye çıkmazdın, tekaüt mü oldun yoksa?
— Hayır, oğlan mektebe devam etsin diye kahve kahve dolaşıyorum!

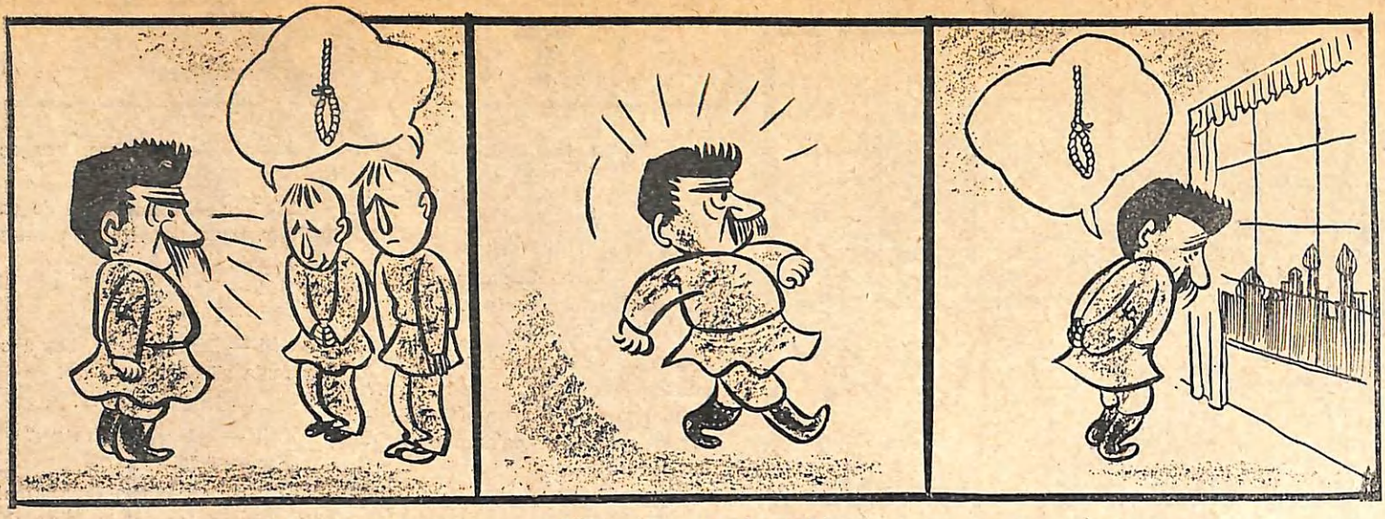

Titrerim mucrim gibi...

HOROZ

Sevimli Valimiz Fahrettin Kerim Gökay gazetecileri etrafına toplamış, Vilâyet ve Belediye namına yapılan icraat hakkında izahat veriyordu. Bu arada söz klâkson yasağının muvaffakiyetle tatbik edilişine geldi. Ramiz Gökçe, gürültü bahsinde gece yarısını geçen saatlerde bekçi ve polis düdüklerinin herkesi yatağından sıçratacak şekilde cıyak cıyak feryatlarından şikâyet etti. Gökay:

— Polis Müdürü Bey not eder. Emir verir, sizin mahallede düdük ötmez! dedi.

— Ya başka yerlerde?

— Başka yerlerde öter. Çünkü bekçi sopasının duyulmadığından şikâyet eden gazeteciler görülmüştür. O zaman onların mahallesinde sabaha kadar düdük öttürülmesi için emir vermiştik. Maamafih medenî bir şehirde bütün bu gürültüler lüzumsuzdur. Hattâ mahalle aralarında tavuk ve horoz beslenmesini dahi menedeceğiz. Sabah karanlığında hiç bir horozun feryat ve figanla hemşerileri rahatsız etmesine tahammülümüz yoktur. Doğrusunu isterseniz İstanbulda bir tek horoz sesi kâfidir!

Zâhir Güvemli, tasdik etti:

— Evet, bize bir ispenç horozu yeter!

— Siz hiç aşka inanmaz mısınız?

— Aşka inanırız amma, şimdiki âşıklara inanmıyoruz!

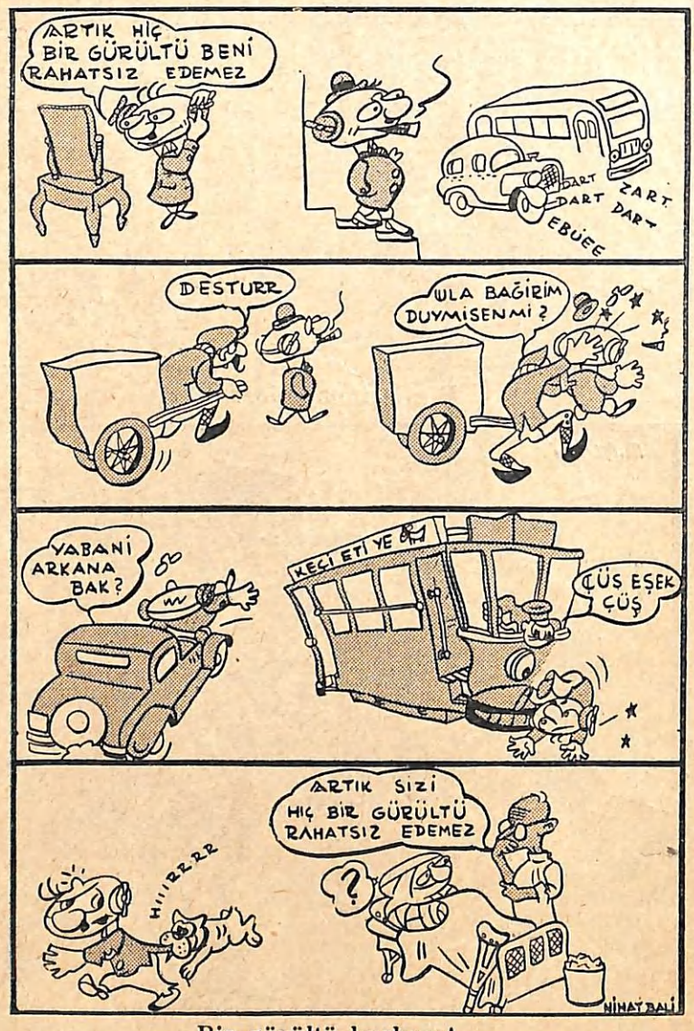

Bir gürültü kurbanı!

Firijider:

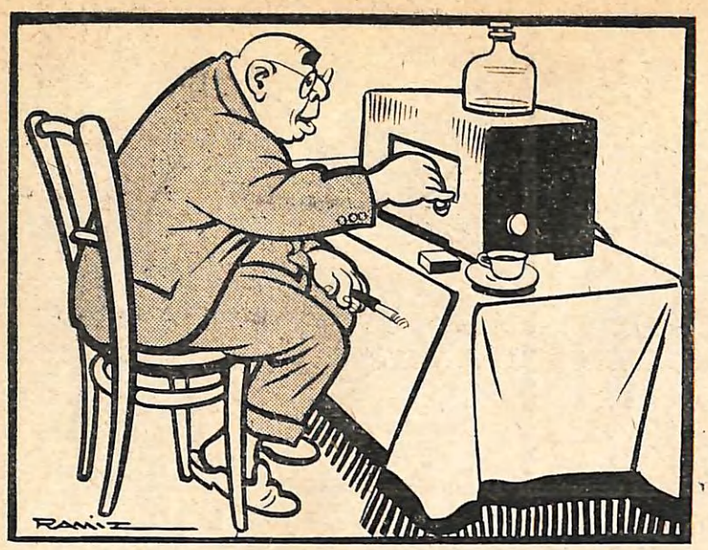

— Aman, radyoda yaz gelirken yine o «Seslerle çizgiler» başladı; biraz sonra surahideki su buz gibi olur!

Dostlarımız geldi!

— Pazar yerinde din propagandası yaparken yakalamışlar..
— Ha, din ticaretinin ne olduğunu şimdi anladım!

TAKAS

— Birinci tablo —

Stil — Abla, fındık var mı fındık?

Kız — Terbiyesiz!

Stil — Ne kızıyorsun ulan? Sen fındıkçı değil misin?

Kız — Küstah!

Stil — Çattık yahu! Sen Sarı kordelâ şarkısını bilmez misin? Benden esmer, benden yağız delikanlıyı nerede bulacaksın be? Besle fındıkla beni!

Kız — Ay, aman, of; defol şuradan!

Memur — Bayım, bayanı rahat bırak!

Stil — Sana ne be ağabey! Alışveriş yapıyoruz!

Kız — Yalan! Terbiyesiz, bana sarkıntılık ediyor.

Memur — Bak, bayan şikâyetçi...

Stil — Neyimden şikâyetçi?

Kız — Sarkıntılık diyor!

Stil — Değil vallahi billâhi be ağabey! Ticaret selbez değil mi?

Memur — Ne ticareti bu?

Stil — Bilet karaborsası... Şey, yanlış söyledim. Fındık ticareti yapıyoruz. Bâyân FINTAŞ Şirketinde çalışır da... Toptancı mı, perakendeci mi öğrenecektim!

Memur — Doğru mu?

Kız — Evet. Fındık, Fıstık İthalât ve İhracat Türk Anonim Şirketinde daktiloyum.

Memur — Bu bayı tanır mısınız?

Kız — Yoo... Bana lâf attı..

Stil — Yalan. Atacak olsam lâf mı atarım ağabey? Ben ticaret...

Memur — Yürü, karakola...

Stil — Neden?

Memur — İfadeni alacağız, hüviyetini tesbit edeceğiz. Bâyân dâvacı..

Stil — Gördün mü yaptığını abla? Acı bana...

Kız — Peki, acıdım. Vazgeçtim.

Memur — Amma, sen de rahat dur. Bir daha görürsem karışmam ha!!..

Stil — Vay gözüm?..

Kız — Ne oldu?

Stil — Bir şey değil, bey ağabey fazla gözdağı verdi de!

— İkinci tablo —

Stil — Abla, verelim mi?

Kız — Nedir o?

Stil — Her derde deva, kınalı kök... Kaynat kaynat iç... Sevdalın varsa hemen içine ateş düşer, sana yanar tutuşur. Yoksa yüzüne bakan sevdalanır.

Kız — Aman, terbiyesiz, sırası mı şimdi bunun?

Stil — Tabii sırası abla, Mart geldi!

Kız — Ay, polis yok mu polis?

Stil — Eyvah, sabahki fındıkçı imiş...

Kız — A... Sabahki sırnaşık...

Memur — Yine ne var?

Kız — Şey... Kem, küm, hık, mık...

Stil — Bir şey değil ağabey...

Kız — Nasıl bir şey değil?

Stil — Bu hanım bana hakaret etti de, ödeştik...

Memur — Ödeştiniz mi?

Stil — Evet, sabahleyin ben ona takılmıştım. Şimdi de o bana hakaret etti..

Kız — Ben hakaret etmedim. O üfürükçülük yapıyor. Kök satıyor..

Memur — Ne kökü?

Stil — Meyan kökü ağabey, ara bulmak, ağız tadlandırmak için.. Faydası da tecrübe edilmiştir.

Memur — Ne gibi?

Stil — Ne gibi olacak? İşte ablayla barıştık ya...

Memur — ?!...

İLLET

İki uykuda-gezer hasta karşılaştılar. Biri:

— Ne o! Bu gece geç kalmışsın? diye sordu.

Öteki cevap verdi:

— Vallahi, birader, ne yapayım, uyuya kalmışım!

İŞİN EHLİ

Hasta, halinden acı acı şikâyet ediyordu:

— Öyle anlar oluyor ki, doktor bey, kendimi öldürmek istiyorum.

Doktor gülümsedi:

— Bırakın böyle düşünceleri, canım. Müsaade buyurun, bu işi bana bırakın...

CESARET

Hastanın karısı, doktoru bir kenara çekti:

— Ben metin bir kadınımdır, dedi. Bana açıkça söyliyebilirsiniz...

Doktor söyledi:

— Konsültasyon ücreti beş yüz, ameliyat bin lira...

FIKRALAR

Kim ne ister?

Gelinlik kız: Sandık dolusu çeyiz ister! (İsteye dursun!)
Kunduracı: Ucu sivri biz ister! (Mizahçılar da...)
Hovarda: Kıracak ceviz ister!
Artist: Seyirciyi sessiz ister!
Cep hastalığı: Mecburî perhiz ister!
Safralı yolcu: Dalgasız deniz ister! (Tekmil erbabı iktidar gibi)
Gaco: Müşteriyi matiz ister!
Avcı: Karda iz ister!
İcracı: Uzak yerde haciz ister!
Geçkin âşık: 18 ister!
Balmumu: Evlâdı ikiz ister (Anlaşılan nüfus siyasetinde!)

— BAMUMU —

DOLUYA KOYDUM...

Gelir vergisi ve bütçe meselelerinin bahis mevzuu olduğu bir toplantıda biri, arkadaşına sordu:

— Senin bütçe vaziyetin nasıl?

— Dolup dolup boşalıyor.

— Ya?

— Evet: Hanım hergün çarşıdan kolları dolu geliyor, akşama da benim cüzdan boşalıyor.

YANLIŞLIK

Tramvayda işitilmiştir:

— Aman! Ayağıma bastın! Kör müsün?!

— Affedersiniz! Bu ayakların hepsi sizin mi? Bilmiyordum...

NAZİKÂNE

Hacı ağa, lokantada, yanındaki arkadaşına döndü ve tabak içindeki kürdanları gösterdi:

— Ülen, şu İstangullular emme de nazıh insanla rbe! Bahsana, yimeğin sonundaki gazığı bilem yontup yontup da getirmişler!

SEVGİ

Belma Selmaya sordu:

— Kocan sana ne diye hitap ediyor?

— Gündüzleri Selma.

— Geceleri?

— Uykusunda «Müjgâncığım!» diyor da bir daha demiyor.

Erkek — Bütçe açığını görenler kıyameti kopardılar..
Kadın — Bereket bizim açığımızı görmüyorlar!

— Daireleri ıslah için mütehassıslar getiriyorlarmış..
— Bizi ıslah için de gönderseler de biz de mütehassis olsak!

— Bütçe müzakerelerinde bizim C.H.P. liler açtılar ağızlarını, yumdular gözlerini!
— Evet, gözümüzü açmak da biz Demokratlara düştü!

TANIDIKLAR ANSİKLOPEDİSİ

Kemal Cenani, dünyanın nereye gittiğini araştırıyor

CENANİ, Kemal — Meşhur Adliye Vekili Ali Cenani merhumun evlâtlarındandır. Hariciyemizin gayet kıymetli ve müstesna elemanlarındandır. Sofyada, Arjantinin Buenos Aires şehrinde sefaret kâtipliği ile bulunmuş ve bulunduğu yerlerde kendisini muhitine ziyadesile sevdirmiştir.

Kemal Cenani yabancı dillerin çoğunu, fakat bilhassa İngilizceyi ana dili gibi bilir. Esasen ailece ekâbirdendirler. Hepsi de Poliglot'tur.

Şimdi merkezde bulunan Kemal Cenani, resminde görüldüğü gibi «dünyanın nereye gittiği»ni tahkik etmek için mütemadiyen okumaktadır. Yakında müstakil bir vazifeyle harice gönderilmesi muhtemeldir. Bakalım bu sefer dünyanın hangi bucağını görecek!

Çok canlı, neş'eli ve zeki bir genç olan Kemal Cenani'nin diğer aile efradı berveçhi âtidir:

★

CENANİ, Ekrem — Gazi Antep Milletvekili. Birkaç dil bilir, birkaç Fakülte bitirmiştir. Avukatlık ve çiftçilik gibi birkaç işle uğraşır, bununla beraber sahasında tektir.

★

CENANİ, Afife — Cerrahpaşanın önemli dahiliyecilerindendir. Kıymetli bir mütehassıstır.

★

CENANİ, Rasim — Zülmeaşeyn'dir. Yâni hem avukat, hem Kolejde hocadır. Bir de hususî otomobili vardır. Sevimli ve zeki bir genç olup cıva gibi ele avuca sığmaz.

CİNDİ, Râdıya — (Doğum tarihi bilinmiyor) İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Hayatî Kimya Enstitüsünde yeni terimlerle biyokimya doçenti. Profesörlüğü yakın. Soyadında cin bulunmasına rağmen cin kadar çarpıcı değildir. Gayet sakin, yumuşak huylu bir ilim adamıdır (Bu tabirin yerine ilim bayanı demek belki daha doğru olur). Maamafih ev hanımı olduğu da inkâr edilemez.

Herşeyin tahlil yoluyla mahiyetini yakinen bildiği için Râdıye Cindi yemez, içmez, sade çalışır. Hattâ uyuduğu da şüphelidir. Gördüğünüz devekuşu tüyüne benzer nadide kürkü son Şam seyahatinden getirmiştir. Suriye ta-

Râdiye Cindi seyahat dönüşünde

raflarına sempatisi vardır. Maamafih Erzurumu da ihmal etmez, arasıra telefon eder. Hemşirelerinden biri mağribde, biri maşrıkta olduğu halde kendisi bir türlü İstanbuldan vazgeçemez. Muhtelif hayır cemiyetlerinin ya fahrî âzası, ya kurucusu veya korucusudur. Eskiden herkes gibi o da küçücük bir çocuktu. Herkesten farklı olarak - maşllah - hâlâ öyle kalmıştır. İlmi, irfanı arttıkça gençleşmenin kolayını bulmaktadır. İlim uğruna Allahın günü sabah karanlıklarında Göztepeden yollara düşer, Beyazıda kadar yürür (!). Bundan da, yakında «Yürü ya kulum!» hitabı Rabbanisine mazhar olacağı anlaşılabilir.

Eserleri: «Ana sütlerine su karıştırmak kabil midir?», «Belediye hizmetinde kimya ilminin sebep olduğu facialar», «Yol yürümenin insan vücudundaki kimyevî tesirleri».

★

İbrahim Çallı sofra başında

Ç

ÇALLI, İbrahim — Değerli ressam ve sanatkârlarımızdandır. Resim sanatının üstadıdır. Çal kasabasında doğduğu için Çallı diye şöhret kazanmıştır. Evail-i Meşrutiyette sanat hayatına atılmış, evail-i Demokraside de Akademideki Profesörlüğünden emekliye ayrılmıştır. Demek ki aşağı yukarı yarım asırdan fazla bir meslek hayatı vardır. Bu müddet zarfında yetiştirdiği yüzlerce talebeden pek çoğu sanat sahasında çoktan tekaüde çıktığı halde Çallı, çala fırça işine devam ediyor.

Kendi rivayetine göre galiba Denizlinin Çal kasabasından kalkıp da İstanbula geldiği zaman daha doğru dürüst fırça tutmasını bile beceremezmiş. Niyeti manavlık etmek filân olacak. Lâkin sanatkârın istidadını keşfeden bir zatın himayesile Akademiye devam eden üstad adam olacak çocuk küçükten bellidir; kaidesinin inkâr kabul etmez delili olarak derhal boyaların altını üstüne getirmiye başlamıştır. Avrupaya da gitmiş, dünya görmüştür. Ondan sonra her Avrupa görmüş adam gibi, Üstad da derhal mütehassıs olarak memlekete dönmüştür. Güzel Sanatlar Akademisinde müstakil bir atelye sahibi olduktan emekliye ayrılıncıya kadar eserler vermiye devam etti. Lâkin ondan sonra da boş oturmadı.

Çallı İbrahim son derece zeki, ortadan uzun boylu, herkese «Arkadaş!» veya «Vatandaş!» gibi candan hitaplar savurmasını seven, nüktedan, hoş sohbet bir sanatkârdır. Fransada kaldığı müddet zarfında tek kelime Fransızca öğrenmediği halde tekmil garsonlara Türkçe öğretmesi ondaki yurtseverliğin ve yaradılışında mevcut hocalık vasfının ata sözü haline gelmiş delilleridir.

Günün bilhassa akşam saatlerini ziyadesile hoş ve lâtif bulur. Hele o saatte tesadüfen bir masa başında olursa daha memnun kalır. Şayet masanın üstü bazı mükeyyifat'la donanmışsa Çallının keyfi dupalâ olur. Bu itibarla gece klüp'lerinin, cem âyinlerinin azad kabul etmez müdavimlerindendir.

Çallı hakkında pek çok fıkra nakledilir. Bunların en meşhurlarından ve en güzellerinden olanını buraya alıyoruz.

Güzel Sanatlar Akademisi Fındıklı Sarayında iken Çallı bir gece ölçüyü fazlaca kaçırdığından, gece yarısından sonra Beyoğlunda posta edilmişti.

Kendisini karakola davet ettiler:

— Gidelim, arkadaş! diyerek Çallı, bu davete memnuniyetle icabet etti.

Komiser muavini İstanbula henüz gelmişti. Bu biraz dağınık kıyafetli gece misafirini ekşice bir yüzle karşıladı. Üstadın ifadesini almıya başladı.

— Adın ne?

— Çallı!

Komiser muavini, ömründe duymadığı bu acaip ismin sahibine hayretle baktı. Allah bilir ya, zihninden ufak bir şüphe geçti.

— Ne iş yaparsın?

— Akademide Profesörüm!

Bu sefer iki memur, ikisi birden baktılar.

— Hımmm... Ya... Peki, nerede otursun sen?

— Fındıklı Sarayında!

Komiser muavini eliyle bir işret yaptı:

— Mehmet efendi canım, dedi, bırak zavallıyı gitsin!

Çömezin Röportajları: 242

Gelir Vergisi Beyanındadır

Çizen: Ramiz

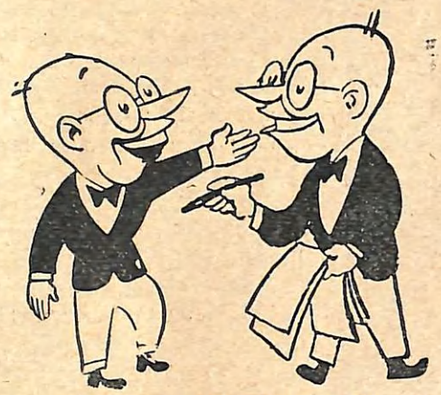

— Gelir vergisi Hükûmetin gelirini artıracak mı?

— Hükûmet memurlarının gelirini artıracak!

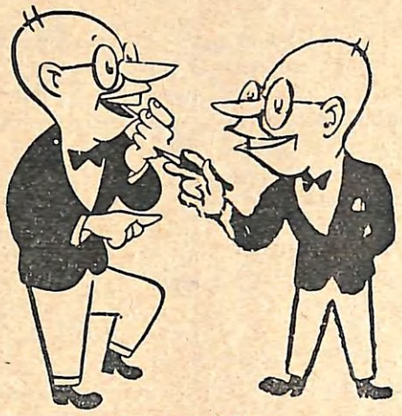

— Şu gelir vergisinden ne anlıyorsun Allahını seversen?

— Basit: Geliri Hükûmete, vergisi mükellefe!

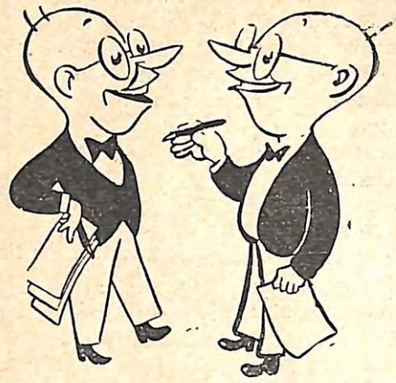

— Hizmet erbabından mısın, serbest misin?

— Hizmet erbabındanım amma kimse farkında değil!

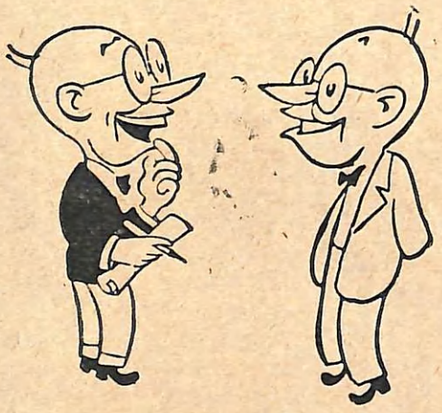

— Sen zamlı bekâr mısın, zamsız mı?

— Zamlıyım: Vereceğim vergiye zam yapıldı!

— Vergi beyannamesi verdin mi?

— Tabii, verecek başka bir şeyim yok ki!

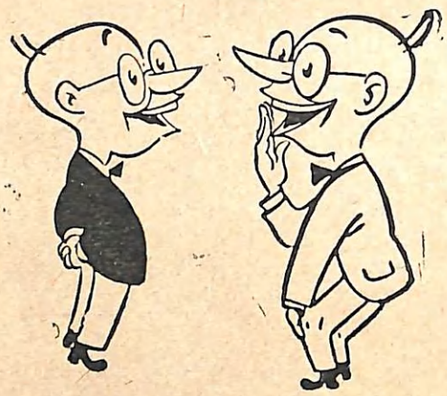

— Vergi borcun kaldı mı?

— Hayır, artık can borcum kaldı!

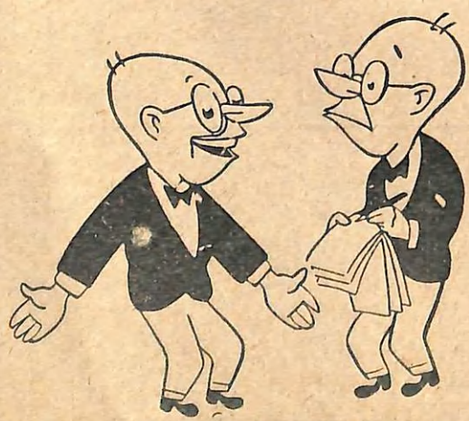

— Gelir vergisine tâbi değil misin?

— Değilim, gelirim yok, giderim var!

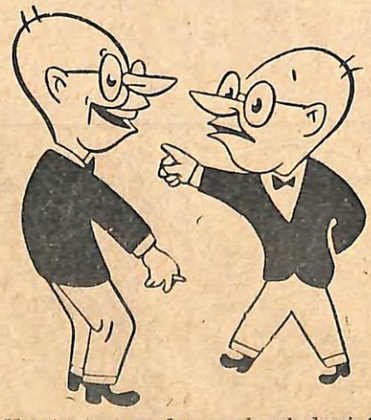

— Vergi tahsili ne derece olacak dersin?

— Orta tahsil!

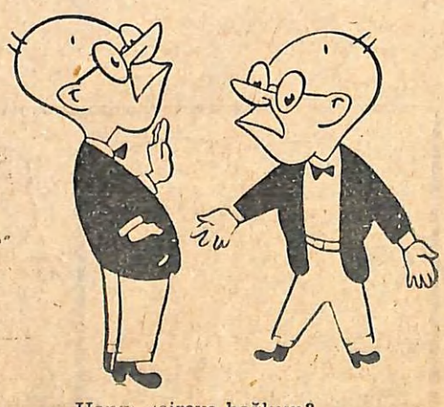

— Hangi dairеye bağlısın?

— Daire-i fasideye!

Hikâye

Üzümünü Ye!..

Yazan: VİR GÜL

FEYYAZ Bey parasızlıktan şikâyetçiydi... Hayatından şikâyetçiydi... Hayat pahalılığından şikâyetçiydi ve, nihayet, karısından şikâyetçiydi. Hattâ ilk şikâyet edeceği şey karısıydı amma, ne yaparsınız ki, Feyyaz Bey'de bu cesaret yoktu. Onun için kabahati başkasına bulur, abalıya vururdu.

Bir gün, yine dert yanarken arkadaşı:

— Anlıyamıyorum, birader, dedi. Benim bildiğim, üç yüz elli lira kadar bir tekaüt maaşın var... Komisyonculuk ediyorsun, ayda oradan da birkaç yüz lira geçer eline. Söyle böyle, altı yüz lira kadar bir kazancın olmalı. Ne yapıyorsun bu parayı?

Feyyaz Bey içini çekti:

— Evliyim, azizim. Bu kâfi değil mi?

— O da lâf mı, sen de! Dünyada sade sen mi evlisin! Üç yüz lirayla ev geçindirenler var.

Feyyaz Bey:

— Üç yüz lirayla ben de ev geçindiririm, dedi.

— E?

— Amma bizim hanım geçindiremiyor.

— Ha! Şimdi anlaşıldı. Demek senin hanım bu kadar müsrif?

— Müsrif de söz mü?

— Peki, nasihat etmedin mi?

— Kim dinler!

— Tekdir etmedin mi?

— Tekdir değil, onun hakkı kötektir...

— Öyleyse at köteği!

Feyyaz Bey acı acı güldü:

— Kim? Ben mi kötek atacağım? Bizim hanıma! Allah göstermesin! Elim değil, bütün vücudum taş kesilir!

— Neden?

— Neden olacak, birader! Bizim hanımın eli ağırdır!

Feyyaz Beyin dertleştiği bu arkadaşı feleğin çemberinden geçmiş şeytanın ipinden atlamış pişkin, kurnaz bir iş adamıydı. En müşkül durumlarda bile iki, üç saniyelik bir tefekkürden sonra işin içinden sıyrılmanın yolunu bulmuştu. Sermayesi kafasındandı ve kıymetli cevheri başkaları hesabına hiç harcamak istemezdi amma, zavallı arkadaşına pek acımıştı.

Kaşlarını çatıp gözlerini büzerek:

— Buna bir çare bulmalı, dedi.

— Bulamazsın.

— Bulurum.

Feyyaz Bey, gözlerini dört açarak arkadaşının yüzüne baktı:

— Deme, Hulûsi?

— Evet... Bütün salâhiyeti ve mes'uliyeti bana ver. Seni bu vaziyetten kurtarayım.

Feyyaz Bey sevinç ve hayret içinde kalmıştı:

— Öyle bir şey yaparsan sana dünya, âhiret borçlu kalırım, kardeşim. Fakat, ne yapacaksın?

Hulûsi, tam bir iş adamı cidiyetile:

— Sen onu bana bırak! dedi.

* * *

İki gün sonra idi, Hulûsi gelip Feyyaz Beyi buldu ve cüzdanını çıkarıp üç tane elli liralık saydı:

— Al sen şunu!

— Nedir o?

— Merak etme, helâl para. Üst tarafını sorma.

Feyyaz Bey paraları aldı, cüzdanına koydu.

Bir hafta sonraydı, Hulûsi yine geldi:

— Al, bugünlük de bu kadar, dedi ve çıkarıp yüz yirmi beş lira verdi.

Feyyaz Bey almak istemedi:

— Peki amma, dedi, hereden geliyor?

— Üzümünü ye, bağını sorma.

Feyyaz Bey: «Peki» dedi ve o paraları da dercep eyledi.

Artık alışmıştı ya, kendisini Hulûsi aramadan o gidip arkadaşını buluyordu.

Her gidişinde de:

— Al şunu, gibi güzel bir hüsnü kabul görüyordu.

O ay eline bu «adressiz bağdan» tam dört yüz elli beş lira para geçti.

Tabii, bunlar da elinde kalmıyordu, yine karısı tarafından çekiliyordu amma, hanımın her talebine: «Hayhay» cevabını verdikçe evin içinde evlilik saadetinin tatlı meltemi esiyordu.

Kevser Hanım, kocasının bu cömertliği sayesinde Edirnekapının en şık (!) bayanı haline geldi.

Görenler:

— Kocasının işi yolunda gidiyor, diyorlardı.

— Öyle olacak! Baksana, kadın bir giydiğini bir daha giymiyor...

— Peki amma, Feyyaz Bey bu parayı nereden buluyor acaba?

— Kimbilir!

Evet, bu akıl - sır ermez bir şeydi amma, Kevser Hanımın bir kere olsun merakını mucip olmamıştı. Onun alâkadar olduğu tek şey, kocasından para gelmesiydi. Gelsin de, nasıl gelirse gelsin. Bağını sormadan üzüm yemek onun da pek hoşuna giderdi zira.

* * *

Bu iş bir iki ay böyle gitti.

Feyyaz Bey memnundu. Karısı da memnundu. Görünüşte Hulûsi'nin de keyfiyen payan yoktu.

Fakat bizim Feyyaz Bey pek o kadar soğukkanlı, geniş kalbli insan değildi. İçinde damla damla biriken merak, nihayet bir gün taştı ve Hulûsi ile görüştüğü zaman:

— Rica ederim, birader, dedi. Şu işin hikmetini söylesene bana!

— Ne söyliyeyim?

— Bu paralar nereden geliyor?

— Dedik ya, birader, üzümünü ye...

— Hayır, Hulûsi. Bağını soracağım. Çünkü üzümler boğazıma diziliyor, mideme oturuyor. Bilirim, sen haram yemezsin, bana da yedirmezsin. Fakat, söylesen içim daha fazla rahat edecek. Bir iyilik yaptın, beni müthiş bir sıkıntıdan kurtardın. Sana ömrüm oldukça minnettar kalacağım...

— Estağfurullah, canım, böyle şeyin lâfı mı olur.

— Her neyse, bir iyilik daha et, şunu da söyle: Bu paralar nereden geliyor?

— Senin cüzdanından.

— Benim cüzdanımdan mı?

— Evet.

— Ne yolla?

— Karının yoluyla.

— Ne diyorsun?

— Evet.

— Nasıl?

— Basbayağı. Bak anlatayım: Bir bohçacı kadın buldum. Karına yolladım. Yirmi liralık kumaşı «Fransız malı, kaçak mal» diye yüz liraya sattırdım. Beş liralık âdi bir bileziği moda diye yüz elli liraya yutturdum. Yine bu bohçacı kadının marifetile kumaşlar «Maçkanın meşhur terzisi» diye eve getirilen Sürpik Dudu tarafından, iki yüz liraya dikildi. Yüz liralık manto kumaşı «nadide kupon» diye dört yüz liraya satıldı ve üç yüz elli liraya diktirildi!

Feyyaz Beyin ağzı bir karış açık kalmıştı.

Hulûsi devam etti:

— Görüyorsun ya, normal bir ticaret işi. Fakat bu işteki kazıkların ucu nihayet sana dokunacağı için ben aradaki kârları nisbet dahilinde taksim ettim ve senin de payına, ikişer, üçer yüz lira düştü. Bu suretle, bohçacı kadın da memnun, terzi Madam da memnun...

Feyyaz Beyin ağzı kulaklarına varıyordu:

— Karım da memnun, ben de memnun! diye bir kahkaha attı ve üzümünden nasibedar olduğu bağın bozulmaması için dua etti!

Küçük Valinin maceraları!

FIKRALAR

EMNİYET

Halikarnas Balıkçısı kadın-erkek meselesinin münakaşa edildiği bir mecliste şu sözüyle bütün in hulâsasını yaptı:

— Bir erkek «karımdan emi-im» derse, karısından emin de-ektir. Bir kadın «kocamdan emi-im» derse, kendisinden emin de-ektir!

TEMİZE HAVALE

Boğaların kırmızı rengi gö-ünce saldırdığından bahsedili-ordu.

Biri içini çekti:

— Ah nerede o kızıla saldıra-ak boğa!

NASIL DA BELLİ!

Bir arkadaşı uzaktan geçen ir genci gösterdi:

— İstikbal için çok ümit ve-ici bir delikanlı...

Necil Kâzım Akses sordu:

— Demokrat Partiden de-ek?

ALLAH SÖYLETİR!

Genç kadın, kocasına sordu:

— Benimle servetim için mi evlendin, kendim için mi?

Yeni evli cevap verdi:

— Kendim için!

APAÇIK

Demokratların tarafını tutmakta ısrar eden biri:

— Şu bizimkiler daima açık konuşuyorlar, diyordu.

Senihi Yürüten başını salladı:

— Evet, bütçe müzakerelerinde «açık»tan başka bir söz işitilmiyor...

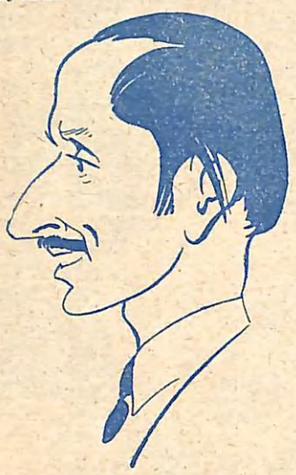

YASAK!

Yeni ceza kanununun şiddetli maddeleri konuşuluyordu.

Kasım Küfrevî Meclise yeni gelen arkadaşının hatırını sordu:

— İşler nasıl gidiyor?

— Kör - topal.

Kasım Küfrevî alçak sesle:

— Aman! dedi. Sakın ha, bu tabiri bir daha bir yerde kullanma; hükûmetin icraatını tenkid ediyor sanırlar!

REÇETE

Halit Fahri arkadaşına dert yanıyordu:

— Dün doktora gittim. Bir ay perhize mecburum, azizim.

— Ya? Doktor ne dedi?

— «Vizite elli lira» dedi.

UCUZLUK

Hamiyet Yüceses alışverişe çıkmıştı. Bakkala sordu:

— Fasulye kaça?

— Beş kuruşa.

Hamiyet inanamadı:

— Sahi mi? Bu kadar ucuzladı demek?

— Evet. Tanesi beş kuruş!

GİDE'İN BİR SÖZÜ

Geçen hafta ölen Fransız muharriri André Gide bir gün, dertli bir arkadaşına cesaret vermiye çalışıyordu.

— Merak etme, dedi. Çaresi bulunur.

Arkadaşı pek bedbindi:

— Bunun çaresi yok, deyince André Gide şu cevabı verdi:

— Ben seni biçare görmek istemem. Çünkü hayatta çaresiz vaziyetler yoktur, biçare insanlar vardır.

SAYI: 243

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Kardeşler Basımevi - İstanbul

Hem sıhhî, hem hoş bir koku bırakan en güzel yerli diş macunudur.

Çiçekle bilgi ve sanat birleşince

Şükûfe

İtriyatı vücude gelir.

Sirkeci, Hüdavendigâr caddesi

Şükûfe İtriyat Deposu

— Ben sana gelir vergisi tatbik edilecek demedim mi karıcığım?

— Son arzun nedir?
— Üç yüz odalı otel inşaatında çalışmak!

— Kurumundan geçilmiyor!
— Tabiî, kömür fiatlarında hareket başladı!

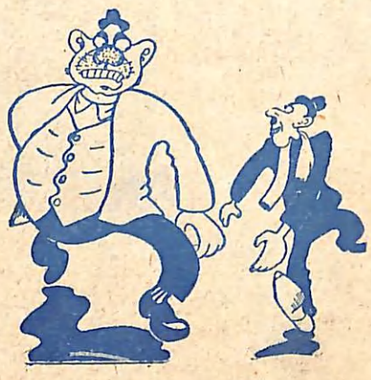

İrisi — Bence hayvanları beslemeliyiz!

Küçüğü — Hakkınız var efendim!
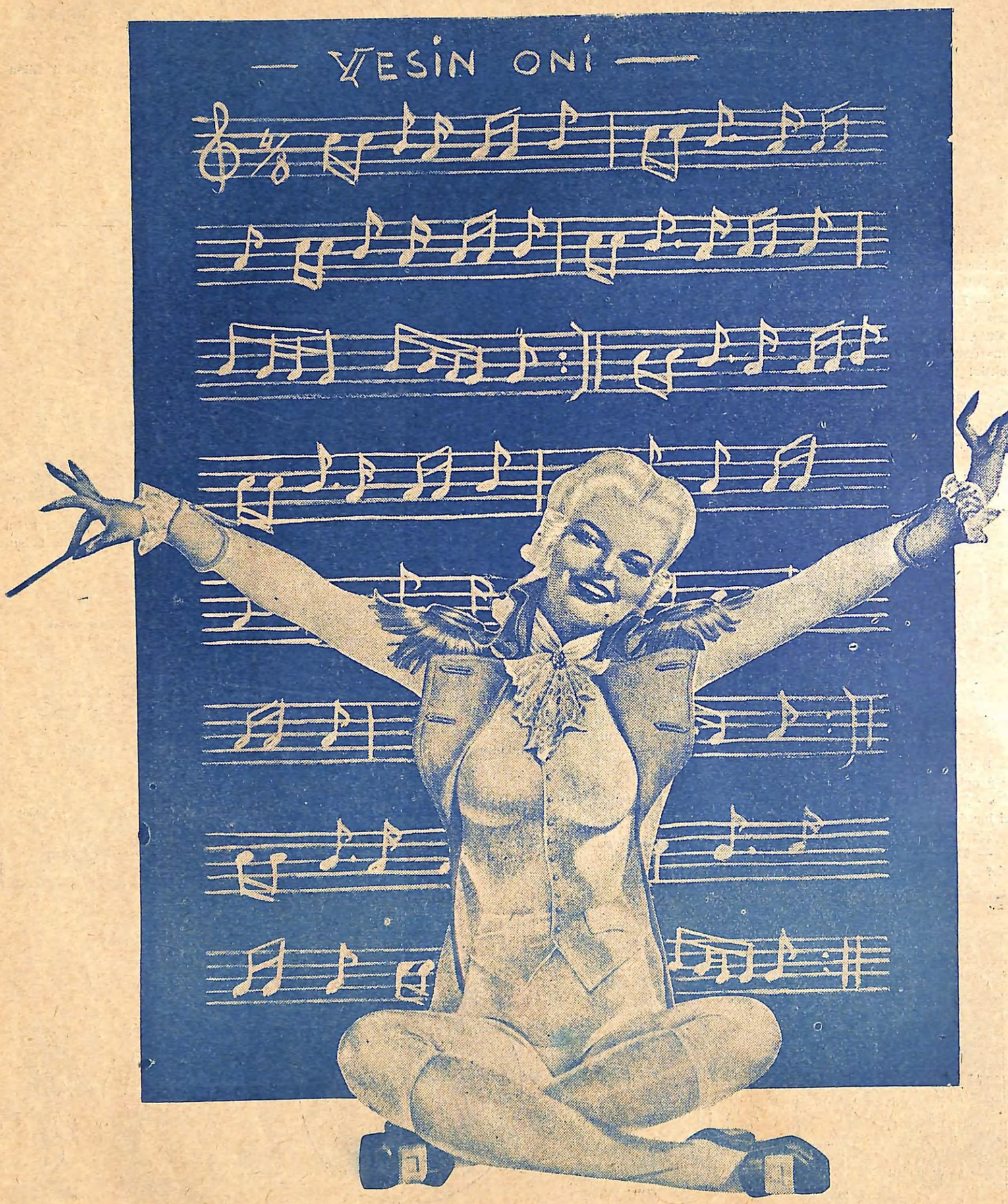
Mizah